

AD SENATVM COLONIENSEM

ruento factu satis est manifestū, q̄ se mutuis cōcidāt vulnerib⁹, q̄ nihil cōsentiant, nisi
 vbi orthodoxæ pariter queāt nocere fidei. Quocircā vbiq; ab ecclesiæ unitate de-
 ficitur, oēm amicitia Christianā exulare necesse est: quādoquidē inueniuntur qui in
 fide p̄seuerēt, quibus ea de re nō maior potest esse fiducia ad hereticos, q̄ ouib⁹ ad lu-
 pos. Hæc tu vidēs, & solita circūspectiōe tua ppendēs, q̄ omni sint honore spoliata: ci-
 uitates, vbi fidei p̄cessit defectus, ecclesiæ de desertio, q̄ q; ciues boni illic inter seip̄os
 contabescāt, vbi sub ingū pessimorū nebulonū atq; heluonum fuerint redacti, quos in
 tres quatuorve impietatū turmas diuisos tolerare coguntur, alieno piculo prudentior
 facta es. Perindē enī tibi eadē iā dudūm cōtigissent, nisi prudētissimis atq; Deū timē-
 tibus gubernata esses viris. Qui patriæ patres atq; optimorū ciuū tutores effecti, ciui-
 tatem te angustissimā à pestifera hac cōtagione seruāunt, & hoim corruptores zelo
 Christianissimo exterminauerunt. Semp̄ enim in te (quod ad gloriā tuā taceri nō de-
 buit) p̄secutionē sunt passi heretici, quō boni pacem haberent. Porro quōd incorrupta
 manes oportet, qui labē hereticā oēm, maximē verō Luteri dogmata, & alia ex his
 pullulātia, nō aliter atquē ciuitatis certiss. pestē, auersantur atq; ppulsant. Quid mul-
 ta? Senatus oīs (quo vix hodiē est alibi prudētior atq; integrior) inuault suorū maiorū
 atq; assuetæ p̄bitatis tenere vestigia, q̄ noui aliqd, quod tā cōstat esse pestiferū, inue-
 stigare. Felix igitur nūc et es et diceris Colonia Agrippina, q̄ iustitiæ semitas, q̄s tanq̄
 hæreditarias tibi relictas tenes, etiā exteris tuo exēplo cōmonstras: sensura tādem,
 quantā tibi ipsi gloriā, quantā Ciuib. pacē, quantā deniquē vniuersis qui te incolunt,
 cōpares cōcordiam: vt taceam interim, quale quātūm ve à Deo acceptura sis virtutis
 p̄mium. Siquidē ad nihil aliud vidēris extructa. q̄ vt diuinæ humanæq; leges in te do-
 ceantur, & tua vniuerso orbi eruditio profit. Nā ad oēs fidei tuæ exēplar iā dudūm
 peruenit. Nec est quæ famæ tuæ odor bonus nō reficiat. In orbe vniuerso fama olim es
 celebratissima: nec gens est hodiē, q̄ opinatiss. nō audierit Coloniā, nimirū fidei tuæ
 cōstātia & morū integritate vbiq; te diuulgāt: quāuis quod cōpertissimū est, nō hac
 tātum laude sis celebris, sed oīfariām inter reliquas caput efferas vrbes. Quid est enī
 quod pietatē redolēs, in te nō abūdet? Aut q̄ splēdor, quæ claritas, q̄ diuitiæ, q̄ merces,
 q̄ disciplinæ, quæ artes tibi desunt? aut qd est alibi p̄clarū, mirādūmve, quod in te nō
 præmineat? q̄ppe quæ nō solum cū alijs certare, sed etiā p̄stātissima quæq; vincere va-
 les. Verūm cū nostri nō sit instituti, singula hīc recēdere, nec panegyricon scribere, vt
 nihil vnde queas laudari, taceamus: idcirco nō hīc æquisimā ciuitatis politia recen-
 semus, nō ciuū laudatissimos mores, vt potē modestia prudētiāq; singulari insignes, nō
 deniquē pulcherrima tēpla sanctorū reliquīs refertissima, nec monachorū virginūq;
 Deo dicatarū greges, sed nē sup̄bissimas quidē ædes, amplissimāq; palatia, quib. tota es
 ornatisima, referimus. Olim hæc fecimus, vbi Francis, quasi totā depictam ob oculos
 quo potuimus sermone, te cōmonstrauimus. Interim tamē nō est p̄tereundū, quōd cū
 doctiss. viri quotidie in te nascantur, cū libri quoquouersim ex te mittantur ad Chri-
 stianæ pietatis eruditōnē & ædificatiōnē Ecclesiæ, nobis oīnō videbatur necessariū,
 qui tuā maximopere gloriā zelamus, Dionysij libros, vt potē Ecclesiæ suffragium, ex
 te in medium dari. Est enim Doctōr nō inter in finos cēsendus, vt potē qui plus oibus
 laborauit, immō cui in librorū editiōne, in sacri studij assiduitate, in frugis quæ Ecce-
 siæ attulit, vbertate nō facile quispiā est antefereudus. Certabāt igitur iam pridē nō le-